

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง /

งานการวัดผลนั้น ส่วนใหญ่ได้แก่การสอบ (Test) ซึ่งหมายถึงกลุ่มของคำถามหรืองานที่เด็กตอบสนอง¹ แบบทดสอบที่ใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลการเรียนที่เกิดขึ้นภายใต้สภาพการณ์ที่รู้ใจและควบคุมให้เป็นไป ซึ่งเรียกว่าแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผล² ในสมัยแรกการประเมินผลงานของผู้เรียนในชีวิตการสอบปากเปล่า (Oral Test) เมื่อจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้นวิธีนี้ไม่สะดวกเท่าที่ควร จึงมีการสอบข้อเขียนขึ้นในปี 1845 โดย ฮอเรกแมนน์ (Horace Mann) ชาวอเมริกันเป็นผู้สร้าง และได้นำแบบทดสอบนี้ วัดสัมฤทธิ์ผลวิชาต่าง ๆ ตามโรงเรียนในสหรัฐอเมริกา³ จากนั้นการทดสอบได้พัฒนาขึ้นเป็นลำดับ

การวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของประเทศไทยตั้งแต่เริ่มจัดการศึกษาเป็นต้นมา มีการสอบข้อเขียนขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2427 โดยสอบความรู้ด้านภาษาทางการเขียน⁴ ซึ่งการสอบข้อเขียนของประเทศไทยได้พัฒนาต่อมาเป็นลำดับ

¹ Stanly J. Ahman and Marvin D. Glock, Evaluating Pupil Growth, (Boston : Allyn and Bacon, 1958), p. 13.

² Anne Anatasi, Psychological Testing, (New York : The Mcnemar Comp., 1961), p. 9.

³ Ahaman and Glock, op. cit., p. 15.

⁴ อารี สันหนวี, "วิวัฒนาการความเปลี่ยนแปลงหลักสูตรและระเบียบวิธีการเรียนการสอน", คำบรรยายการประชุมทางวิชาการครั้งที่ 3 บทเรียนจากการจัดการศึกษาในรอบปีที่ผ่านมา, (กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2512), น. 16 - 18.

ส่วนการวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในวิทยาลัยอเมริกัน หลักเกณฑ์และวิธีการวัดผลขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของอาจารย์ผู้สอนในแต่ละวิชาที่จะกำหนดขึ้น โดยพิจารณาจากการศึกษาของนักศึกษาทุกคนตามมาตรฐานที่วิทยาลัยกำหนดไว้

ผลการวิจัยที่เกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในระดับต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการสนับสนุนขอบเขตของการวิจัยว่า ไม่น่าหนึ่งถึงความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ สภาพแวดล้อมทางสังคม ฐานะทางเศรษฐกิจของกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา มีดังต่อไปนี้

บุรี กุลพิจิตร¹ ได้ศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเลขคณิตของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคการศึกษา 1 โดยจำแนกตามกลุ่มอายุสูงกับกลุ่มอายุต่ำ และจำแนกตามเพศ ผลการวิจัยพบว่า ระหว่างนักเรียนกลุ่มอายุสูงและ กลุ่มอายุต่ำ นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ต่างก็มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนเลขคณิตไม่แตกต่างกัน และในทำนองเดียวกันนักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพต่างกัน มีความสามารถในการทำโจทย์เกี่ยวกับการคิดรวมยอดไม่แตกต่างกัน แต่จะต่างกันในการทำโจทย์ปัญหา ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ จริวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์² ได้ศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคการศึกษา 1 มีข้อค้นพบว่านักเรียนกลุ่มอายุสูงกับกลุ่มอายุต่ำ นักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และนักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพต่างกัน มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน

¹ บุรี กุลพิจิตร, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน เลขคณิตของเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคการศึกษา 1," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2507).

² จริวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, "ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของเด็กที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในภาคการศึกษา 1," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2507).

ผลการวิจัยนี้ในทำนองเกี่ยวกับ สมจิตต์ จุฑารัตน์¹ ได้เปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง ในโรงเรียนช่างกลปทุมวัน ชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 ในวิชาสามัญ วิชาสัมพันธ์และวิชาชีพทุก ๆ วิชาช่าง พบว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนวิชาช่างยนต์ปี 3 ช่างวิทยุปี 1, 2, 3 ช่างไฟฟ้าปี 1, 2, 3 และช่างกลโรงงานปี 1, 2 มีความสามารถในการเรียนวิชาสามัญ วิชาสัมพันธ์ และวิชาชีพไม่แตกต่างกัน แต่จะแตกต่างกันเฉพาะนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่เรียนวิชาช่างยนต์ ปี 1, 2 และวิชาช่างกลโรงงานปี 2 และผลการวิจัยของ เตื่อนใจ เศรษฐ์โก² ได้เปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามอาชีพของบิดาพบว่านักเรียนที่บิดามีอาชีพต่างกัน คือ ทานา รับราชการ ค้าขาย มีสัมฤทธิผลในการเรียนไม่แตกต่างกัน

รายงานการวิจัยที่เปรียบเทียบสัมฤทธิผลของนักเรียนจำแนกตามพื้นความรู้เดิมมีดังนี้ อัจฉรา วีระพันธ์³ ได้เปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถม สายสามัญและสายอาชีพ วิทยาลัยครูพิษณุโลก

¹ สมจิตต์ จุฑารัตน์, "การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในโรงเรียนช่างกลปทุมวัน", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต แผนกวิชาบริหารและนิเทศการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), 2510.

² เตื่อนใจ เศรษฐ์โก "การเปรียบเทียบสัมฤทธิผลทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำแนกตามอาชีพผู้ปกครอง," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา), 2510.

³ อัจฉรา วีระพันธ์, "เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ป.ป. สายสามัญและสายอาชีพ วิทยาลัยครูพิษณุโลก ปีการศึกษา 2510," วารสารวิชาการ วิทยาลัยครูพิษณุโลกสงคราม, 1 (สิงหาคม, 2512), 18 - 20.

โดยใช้คะแนนรวมของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษามีสุดท้าย ที่มีพื้นฐานความรู้
 ประโยคมัธยมศึกษาสายสามัญและสายอาชีพ จำนวนรวม 72 คน พบว่า
 นักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรประโยคครูประถม วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม
 พิษณุโลก ที่มีพื้นฐานความรู้ประโยคมัธยมศึกษาสายสามัญและสายอาชีพ ต่างก็
 มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนที่ค้ำเทียบกัน แต่ผลการวิจัยของ ละเอียค บุญเกิด¹
 ได้ศึกษาคูณลักษณะของครูกับสัมฤทธิ์ผลทางเรียน โดยศึกษาเปรียบเทียบนัก
 ศึกษาที่เรียนชั้นประกาศนียบัตรชั้นสูง ที่มีพื้นฐานความรู้ ปกศ. และ มศ. 5
 ในวิทยาลัยครูจันทระเกษม จำนวน 205 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบ
 สสำรวจคุณลักษณะของครู รวม 9 ประการ และคะแนนการเรียนวิชาสามัญ
 บัณฑิต วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ t - test เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทาง
 การเรียนวิชาสามัญ ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of
 Variance) เปรียบเทียบคุณลักษณะของครูที่มีต่อการฝึกสอน และคำนวณค่า
 สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ของคุณลักษณะต่าง ๆ
 ที่ส่งผลต่อการเรียนโดยวิธีดูลิตเติล (Dolittle) ผลการค้นพบด้านการ
 เปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ ปกศ.
 มีคุณลักษณะของครูคานสัมพันธ์กับนักเรียน สูงกว่าพื้นฐานความรู้ มศ. 5 และ
 นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ ปกศ. มีผลการเรียนในหมวดวิชาการศึกษาสูงกว่ามศ. 5
 ส่วนหมวดวิชาภาษาอังกฤษ นักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ มศ. 5 มีผลการเรียน
 สูงกว่า ปกศ. แต่อีก 2 หมวดคือ หมวดวิชาภาษาไทย และหมวดการฝึกสอน
 นักศึกษาทั้ง 2 ประเภท มีผลการเรียนที่ค้ำเทียบกัน ผลการวิจัยของ

¹ ละเอียค บุญเกิด, "คุณลักษณะของครูกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน",
 วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2513.

เพ็ญศรี ชีระวราพฤษ์¹ ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการเรียนวิชาการศึกษาของนักเรียนฝึกหัดครู ปป. และ ปกศ. ในวิทยาลัยครู 8 แห่ง จำนวน 777 คน การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน พบว่า นักเรียน ปป. มีความรู้และความเข้าใจในวิชาการศึกษาแต่ละหมวด และรวมทุกหมวดสูงกว่านักเรียน ปกศ. ด้านความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจระหว่างหมวดจิตวิทยา และพัฒนาการเด็กกับหมวดหลักการศึกษามหะวิทยาลัยครูสอนและวิธีสอนของนักเรียนทั้ง ปป. และ ปกศ. แตกต่างกัน โดยนักเรียน ปป. อยู่ในระดับต่ำ นักเรียน ปกศ. อยู่ในระดับปานกลาง นักเรียน ปป. มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจระหว่างหมวดหลักการศึกษากับหมวดหลักการสอนและวิธีสอนสูงกว่านักเรียน ปกศ. อย่างมีนัยสำคัญ ส่วนผลการวิจัยของ วารณี นาคบุตร² ได้ศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถม วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา จำนวน 100 คน โดยจำแนกตามพื้นฐานความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์ ศิลป ทั่วไป และอาชีพะ โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถของกลุ่ม โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - way Analysis of Variance) ผลการวิจัยพบว่า ณ ระดับความมีนัยสำคัญ .05 โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถมที่มีความรู้พื้นฐานประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายต่างสาขา มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาต่าง ๆ แตกต่างกัน คือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ หลักการศึกษา พัฒนาการวัยเด็ก และจิตวิทยาการศึกษา วิชาการศึกษา และหลักการสอนและวิธีสอน โดยที่นักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลป มีสัมฤทธิ์ผล

¹ เพ็ญศรี ชีระวราพฤษ์, "เปรียบเทียบผลการเรียนวิชาการศึกษาของนักเรียนฝึกหัดครู หลักสูตร ปป. และ ปกศ. ในสถานฝึกหัดครู ประจำปีการศึกษา 2512," วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2513

² วารณี นาคบุตร, "สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนประกาศนียบัตรประโยคครูประถม," วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.

ในการเรียนวิชาภาษาไทยและวิชาภาษาอังกฤษสูงสุด ส่วนนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายแผนกอาชีพมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาไทยค่าสุด และนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายแผนกทั่วไปกับแผนกอาชีพะ มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษค่าสุด ส่วนวิชาหลักการสอนและวิธีสอนกับวิชาการศึกษาศาสตร์โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกวิทยาศาสตร์มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาดังกล่าวแล้วสูงสุด โดยมีนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกศิลป์ และแผนกทั่วไปมีสัมฤทธิ์ผลรองลงมา ส่วนนักเรียนแผนกอาชีพะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในวิชานี้ค่าสุด ในวิชาหลักการศึกษาศาสตร์โดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนประโยคมัธยมศึกษา แผนกวิทยาศาสตร์มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงสุด และแผนกศิลป์ แผนกทั่วไป กับแผนกอาชีพะ ทั้ง 3 แผนก มีสัมฤทธิ์ผลรองลงมา ส่วนวิชาพัฒนาการวัยเด็กและจิตวิทยา นักเรียนประโยคมัธยมศึกษาแผนกวิทยาศาสตร์มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนสูงสุด มีแผนกศิลป์รองลงมา ส่วนแผนกทั่วไปกับอาชีพะค่าสุด เมื่อพิจารณาผลการเรียนโดยเฉลี่ยแล้ว นักเรียนประโยคมัธยมศึกษาแผนกวิทยาศาสตร์และแผนกศิลป์มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานประโยคมัธยมศึกษาแผนกทั่วไปและอาชีพะ

รายงานการวิจัยของต่างประเทศที่ผู้วิจัยใช้เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้โดยทำการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจำแนกตามขนาดของโรงเรียนเคม เพศ และฐานะทางสังคมมีดังนี้

เชย์¹ ทำการวิจัยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยสตรี แรนคอล์ฟ - มาคอน พบว่านักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมจากโรงเรียนรัฐบาลมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในวิทยาลัยสูงกว่านักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้เดิมจาก

¹ Addrey M. Shuey, "Academic Success of Public and Private School Student in Randolph - Macon Woman's College," Journal of Educational Research, LII (September, 1958), 35 - 38.

โรงเรียนเอกชน ส่วนผลการศึกษาของ แอลท์มัน 1 ได้ทำการวิจัยนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ในมหาวิทยาลัยมิชิแกน ที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ กับสำเร็จมัธยมศึกษาจากโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก พบว่าสัมฤทธิ์ผลในการเรียนของนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ กับขนาดเล็กไม่แตกต่างกัน คอลลิเออร์ 2 ได้ศึกษาวิจัยสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ด้านความเข้าใจและการใช้เหตุผลของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5 และประถมศึกษาปีที่ 6 โดยศึกษาเปรียบเทียบค่านฐานะทางเศรษฐกิจ พบว่านักเรียนที่อยู่ในระดับฐานะทางเศรษฐกิจสังคมสูง จะมีความเข้าใจและมีความสามารถในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สูงกว่านักเรียนที่อยู่ในระดับฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ แต่การวิจัยของ วอสมบอร์น 3 ได้วิจัยเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจของนักศึกษาชนบท กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน คำนวณวิชาการของนักศึกษาวิทยาลัย ผลการวิจัยส่วนหนึ่งพบว่า คะแนนสัมฤทธิ์ผล

¹ Esther Royal Altman, "The effect of Rank in Class and Size of High School on the Academic Achievement Michigan Senior Class of 1957," Journal of Educational Research, LII (April, 1959), 307 - 309.

² Calhorn Grafford Collier, "The Development and Evaluation of a Non - Computation Mathematic Test for Grade 5 and 6," Dissertation Abstract Vol. 17, No. 5, 1957. pp. 1027 - 1028.

³ Norman F. Washburne, "Socio - economic Status Urbanism and Academic Performance in College," Journal of Educational Research, LIII (December, 1959), 130 - 137.

ความวิชาการของนักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง กับนักศึกษาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ
 ต่ำ ไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนผลการวิจัยของ เค็ก¹ ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระ
 หว่างสัมฤทธิผลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กับฐานะทางเศรษฐกิจสังคม ได้ขอคน
 พบส่วนหนึ่งว่า สัมฤทธิผลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่บิดามารดาเป็น
 ชาวต่างประเทศ จะมีแนวโน้มที่จะได้คะแนนสัมฤทธิผลในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่บิดา
 มารดาเป็นชาวพื้นเมือง ส่วนการวิจัยของ ซไนเคอร์² ได้เปรียบเทียบสัมฤทธิผล
 ในการเรียนของนักศึกษาระดับวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 โดยเปรียบเทียบพื้นฐานความรู้เดิมของ
 นักศึกษาจำแนกตามประเภทของโรงเรียนเดิม คือ จบจากโรงเรียนรัฐบาลและโรง
 เรียนศาสนา พบว่า ถ้าจำแนกตามความแตกต่างระหว่างเพศแล้ว นักศึกษาที่จบ
 จากโรงเรียนรัฐบาล มีสัมฤทธิผลในการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบจากโรงเรียนศาสนา
 แต่สัมฤทธิผลทางการเรียนโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศแล้ว นักศึกษาที่
 จบจากโรงเรียนทั้ง 2 ประเภท ไม่แตกต่างกัน

¹ John J. Keugh, "The Relationship of Socio - economic Factors and Achievement in Arithmetic," The Arithmetic Teacher, VII (May, 1960), 231 - 237.

² Wilbur Frank Schnider, "The Comparative Achievement of the Graduates at Public and Catholic High School in Their Fresh - Man College Year," Dessertation Abstract, 25 (June - September, 1964), 203.